

Wõta ja loe!

№ 18. — 2. aastakäik.

Ta sai paremaid mõtteid.

Frank Wangs.

Aga, kui ta paremaid mõtteid sai, ütles ta: mitu palgalist on mu isa, kellel leiba küll on, aga mina lähen hukka nälja pärast. Luuk. 15 : 17.

Arakadunud poeg sai paremad mõtted. Ta leidis iseennast. Ta hakkas mõtlema. Seda ta enne polnud teinud. Mõtlematult oli ta jätnud hea kodu ja armsa isa. Kaalumata oli ta heitunud pattu ja pahedesse ja sõlmainud suhteid, mis wedasid teda sügavusse. Patt oli ta vimestanud, nõiaстанud ja hurmanud. See oli teda wangistanud, hüpnofiseerinud ja teinud teda võimetumaks selgesti waatama ja kainelt mõtlema. Patt oli teinud teda nõdrameelseks.

Ja tead sa, patu loomus on juba seesugune. Ara mängi sellega. Ta on palju hädasohtlikum kui arwad.

Nüüd oli noormees hakanud jälle mõtlema. Ta leidis end uuesti. Kuid kus kohalt leidis ta end? Ta leidis end kaugel, kaugel patu, roojuse ja pahede sügavuses. Ta oli nii sügawale sattunud, et ta waewalt enam jaffas patustada; nii sügawale, et kellelgi polnud tahtmist teda aidata weel sügawamale. Ta oli saawutanud põhja.

Nii istub ta wõõral maal — rahata, sõpradeta — närudes ja mustuses, nälja kole piin waewab ta ihu ja südametunnistuse leegid põletawad hinge.

Siis ta sai paremad mõtted. Siis hakkas ta mõtlema ja õhkas: „Kui mitmel minu isa palgalisel on leiba külluses, kuid mina juren siin nälga.“

Mõtte kiirustas koju. Ta mäletas, mida kord oli omandanud, kuid

Kaugel isa kodust.

mis talt nüüd puudus. Mäletas, kuidas ta väikse poisikesena oli roninud pehmesse woodi ja hell ema oli põlwatanud ta juure kõneledes Jumalale oma nooremast lapsest. Ta mäletas aega, mil süütu oli veel ta hing ja rahu walitjes südames; mäletas aega, mil ta filmad olid olnud sama selged kui kaks taewa tähte ja ta keel sama määrmata kui kasteppiist.

Ja nüüd — nüüd oli kõik kaotatud.

Mäletan, kuidas kord hilja õhtul peale koosolekut olin minemas koju, kui mu vastu taarus wiltu üle tänawa joobnud mees. Nähes mind peatus ta ja palus mõnda senti.

„Ei, seda te ei saa,“ ütlesin ma, „sest te joote maha. Kuid ma aitan teid öömajale.“

„Kuidas härra sellega hakkama saab?“ küsis ta. „Keegi ei võta mind vastu, kuna olen nii joobnud.“

„Mina võtan teid vastu. Võite minu poole koju tulla. Võime väga hästi ühes asuda.“

Mina haarasin ta käewarrest ja wiisin ta koju. Kuid kui koju jõudsin ja ta seljast wõttis näruse kuue, märkasin, et tal polnud särki.

„Kus on teie särk?“ küsisin. „Selle jõin maha täna õhtul. Kuid mitte ainult see pole läinud. Kõik on läinud. Kord olin õnnelik noor-mees. Sain üliõpilaseks hea tunnistusega. Walge müts oli kord mu peas. — — Kuid sattusin joomise kiuksi ja nüüd on kõik läinud.“ Ta puhkes nutma. Ta oli kaotanud selle, mida kord omas.

„Laulge mulle,“ ütles ta, „laulge mõni moll-laul. Rõugu mu elu on mollis.“

Seegi mees sai paremaid mõtteid. Võitlesime seltsis Jumala ees palwes rohkem kui üks kord, enne kui paari päewa pärast lahkusime teineteisest.

Jumalaps, võta julgust, saa paremad mõtted. Ütle, kas ka sinagi pole kaotanud midagi sellest, mida kord omasid? Väga võimalik, et sa pole kaotanud nii palju, kui arakadunud poeg wõi joomar, kellega kohtasin tänawal, kuid sellegi pärast pead sinagi ärkama paremaile mõtteile, sest Jeesusjeta oled kadunud.

Kui arakadunud poeg hakkas mõtlema, märkas ta, et paljud teised omasid seesugust, mis tal puudus. „Kui mitmel mu isa sulastest on leiba küll, kuid mina — poeg, suren siin nälga!“

Ütle mulle õiglaselt, kas pole ka kunagi kohtanud inimestega, kellel on olnud midagi, mis sul puudub? Ma ei mõtle sugugi siin maiseid rikkusi ja andeid, waid mõtlen ainult waimulikke asju. Kas pole sa kunagi kofku puutunud kellegagi, kes on elanud rikkamat elu, kui sina, kellel on olnud nii palju taewast ta olemuses, et oled seda mürganud ja hakanud seda igatsema?

Mäletan, kuidas kord olin pöörmatuna ühel misjonikoosolekul. See oli päris harilik koosolek, ja ma ei mäleta ainukestki sõna, mis koosolekul räägiti. Mäletan waid, et lawal seisis usklik noorsoo hull ja laulis. Nende laulus polnud midagi imelist, kuid nende nägudel oli midagi erilist. Nägin seal rõõmu, mida mul polnud. Nägin rahu, mis oli mulle tundmatu. Ja mäletan hästi, kuidas ma oma jumalatus hin-

ges õhfasin igatsewalt, oo et minagi wõiksin saawutada selle üliloomu-
liku, imeliku rahu, mis hiilgas päästetud noorte walgeil.

Ja tänu Jumalale! Ma jain selle, kui kadunud patusena põlwi-
tasin Jeefuse ristil all ja wõtsin wastu päästmise ta armust.

Ja tead ja, noor sõber, sinagi wõid saada selle püha taewalise
anni. Kuid weel üks asi, millele kadunud poeg mõtles ärgates: „Mina
juren nälga.“

Ta nägi juba, kuidas ta kuiwetanud ihu pea kokku saaks warisema
ja pandakse enneaegsesse hauda ja ta nägi, kuidas ta rahutu waim astus
üle läwe hukkuwate patuste hulka. Siis ta tõusis ja läks koju!

Milliseks kujuneb sinu lõpp, kui nii edasi jatkad oma praegust elu?
Milliselt paistab su seesmine elu mõne aasta pärast, kui ikka mõtled,
tunned, räägid ja toimid, nagu oled teinud möödunud aastal.

Ruhu juhatawad sind su sõbrad?

Ruhu wiib sind tee, mida käid?

Rus weedad oma igawiku?

Arka põgenie jelle küsimuse eest? Beatu selle juures! Arka paremaile
mõtteile ja põgene Päästja juure nii kaua, kui armu üks on weel lahtil!

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

17

Teisipäew, teine päew.

Härja Hardy oli tahtejõuline mees, kes walitses enda üle, ent näha poega
sellisena mõjus rufuwalt. Prona Hardy kiljatas, haaras aga siis pojaft kinni ja
tõmbas ta majja, kuna härja Hardy lukustas ukse. Milline mureöö perekonnale!
Walu, mis toob surmajuhutum, ei saa wõrrelda sellega.

Saabus hommik nagu ikka. Peaaegu puhketa öö järele tõusis härja Hardy
oma teisel päewal. Alul tundus talle õhtune läbielamus kurja unenäona, siis aga
selgus talle, et kõik on hirmus tõde. Tema poeg joobnud! Näis wõimatuna, siiski
jeal ta lebas kõrwaltoas. Härja Hardy langes põlwili ja walus armu, korra-
ates aina: „Wägewaim Jumal, aita mind järgnewaid päewi kasutada õieti!“ Ja siis
astus ta wahwalt wastu uuele päewale. Peeti ühiselt nõu, härja Hardy toostas
lawa eelseiswaks päewaks.

Kõigepealt tahtis ta rääkida Jakob Hoytoniga, siis töötada kontoris ja kui
wõimalik, tulla koju einetama. Pärast lõunat oli Coville'i matus, sellest tahtis ta
ühes abitaajaga osa wõtta. Pärast pidi ta siis kõnelema Georgiga ja õhtul weel
kodus korraldama asju oma surma eel! Sellise päewaforruga lahkus ta kodunt.
George magas rasket und ja ärkas wiimats keskpäewal kange peawaluga. Betty
oli korduvalt läbi ukse waadanud, kas wend ju ei tõuse.

Georg unustas hetkeks peawalu.

„Betty, tule, teeme jälle rahu, ma ei mõelnud nii kurjasti. Tegin sulle üle-
kohut, ära mine pahaselt mu juurest!“ Kohe oligi Betty meelepaha haihtunud, ja ta
seis jäälle oma wenna kõrwal.

„Ma annan sulle midagi peawalu wastu, toon sulle süüa. Oma tegi korral-
duje, et Nooja sinule sõdögi kõrwale paneks, eks ole, ema?“

Wiimaste sõnadega pöördus Betty emale, kes just astus tuppa. Prona
Hardy wastas „ja“ ja istus poja woodi serwale, pannes käe poja laubale, just nii
nagu tegi enne Bettyt.

Noormehel tundus piinlik. Ta nägi walujouni ema näol, ei öelnud agk midagi.

„Beth, mine too Georgi eine,“ tustis proua Hardh, ja niipea tui Beth oli wäljunud toast, ütles ema pojale: „Georg, armastad sa mind?“

Georg oli oodanud midagi muud. Nüüd ta waatas emale, lelle üle põskede weeresid pisarad, ja ta parem mina ärkas. Ta haaras ema läe, suudles leba ja sosistas: „Ema, ma ei määri, tui sa teatsid,“ — ta oli malmis tunnistama. Ema ootas ja ütles siis: „Kas sa ei taha mulle töik jutustada?“

„Ei, ma ei wõi?“ Samal hetkel tuli Beth, kandikul lohwi, leib ja munad. Proua Hardy jättis poja teenimise Betty hooleks ja lahkus ruttu toast, Mine suutäie wõtnud, palus Georg, et öde wiits jälle kandiku ära, Vetth oli mures, tuid wend ütles: „Ma ei wõi, polegi üldse näljane, ta ei wääri ma teie tähelepanu. Ütle, Vetth, on ila itta weel oma unenäost mõjutatud?“

„Iah, on tüll,“ wastas Beth suure tõsidusega, „ja ta on nüüd nii hea, te suudles meid töiki enne äraminekut. Willy ütles tüll eile, ta usub isa on non eonipo« mentiz! ja siis ta ei tahtnud seletada, mis see tähendab; kuid ma arwan, ta mõtleb, isal ei ole toit päris korras peas,“

Georg naeratas. Siis mõttes ta wiiwuts ja ütles: „Ei tea, kas ta mulle sellises meeleolus raha annab,“ (Järgneb.)

Briti Wiilismaa Piibliseltsi ladu on ülekolinud uude Kohtaja asub nüüdsest peale Lai t. 12, Tallinn. Kellel puudub Jumala Sõna, leiab seda sealt.

Wiisil: Oh anna tuhat teelt sa mulle. P. 141.

Ilks aeg on teistest Kõige Kallim, See on su Kutsumise aeg, Mill' Püha Waim sind hüüab waljem: Oh tule Koju, Kadund poeg! Oh pane seda tähele Ja ära oota homseni!

Küll mitmel wiisil, sagedasti, Su Jumal on sind Kutsunud, Mis mõni Koid Ka wägewasti Su hinge peale mõjunud; Ta tänä jälle hüüab sind, Mis wastad talle, aimas hing?

Wiisil: Jeesus tule minule. P. 59

Jeesus Kutsub patuseid, Kes ta Kutsmist Kuulewad, Neile annab andeks süüd, Kui ta juure tulewad.

Tule siis, oh patune, Nüüd on õnnistuse piiew, Almu üks on pärani, Lahti seisab elu-Kaew.

Kartlik hing, miks wiibid weel? Tule, tule julgesti! Wõta armu armu peal, Siis saad rahu hingele.

Ara mine minust mööda, Armas leesuKe! Wõta minu päwet Kuulda! Nüüd ja alati!

Koor: Jeesus, Jeesus, Sind nüüd palun ma, Lii« Kui teistel' armu annad, Anna mulle Ka!

Südamest nüüd palun wäga Armu sinu Käest, Paranda mu hinge wiga! Päästa patu wiiest!

Toimetaja Peeter Sinl. „Wõta ja loe“ K 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub LXtuus. Maksab aastas 50 s., 1/2 a. 25 s. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktaat' misjoni heaks, tellimisi ja kaastõid saata toimetaja aadressil P. Sink, ^ Päkese 5—7, Tallinn Tellida wõib ka Vriti 6 Wüljam, Piibliseltsist, Lai t. 12, Tallinna; sealsamas saada ka igasuguseid piibleid ja piiblosi,

K..U. „ffll!wajll“ triiki. Keilas 1933,